

Ion Grosu, interpretând personajul diavolesc, este, fără îndoială, în centrul spectacolului și, oricât de dificil ar fi, reușește să schimbe cu dezinvoltură măști și costume, să dea impuls ritmului scenic – aleargă, dansează în draci, simte gluma, înțeapă cu ironia. I se alătură, cât și când trebuie, Alexandru Repan, Ruxandra Sireteanu, Victoria Cociaș, știind să caracterizeze concis, cu un ton, cu un gest precis, cu detașarea amuzată a actorului contemporan. Ceea ce izbutesc, deocamdată, dintre tineri, mai ales Gabriela Crișu și Crenguța Hariton. Foarte motivată tendința de modernizare a comediei lui Millo prin imaginea sa scenică, însă, uneori, se remarcă, nu prea avantajos, un dinamism exterior, o agitație aparentă. Pentru mișcarea voită regizoral, spațiul ni s-a părut restrâns de o scenografie de indiscutabil efect pictural – emblematică pentru un carnaval diavolesc – , dar puțin confortabilă, în special prin pantele pe care sunt obligate să urce și să coboare personajele.

Rămânem la opinia că *Prăpăstiile Bucureștilor* nu este doar o farsă copilărească, la vârsta teatrului nostru din vremea lui Millo. Substanța sa culturală se poate exploata și converti într-un spectacol distinct, în continuare incitant.

Teatrul „Nottara” – Prăpăstiile Bucureștilor, după Matei Millo. Regia: Ada Lupu. Scenografia: Viorica Petrovici. Muzica: Iosif Hertea. Coregrafia: Angela Șuiu. Cu: Ion Grosu, Andreea Măcelaru Șofron, Dan Bordeianu, Alexandru Gheorghiu, Gabriel Răuță, Crenguța Hariton, Gabriela Crișu, Petre Panait, Irina Cornișteanu, Ioana Calotă, Gabriela Codrea, Alexandru Repan, Ruxandra Sireteanu, Victoria Cociaș. Data premierii: 16 februarie 2003.

Alina MANG

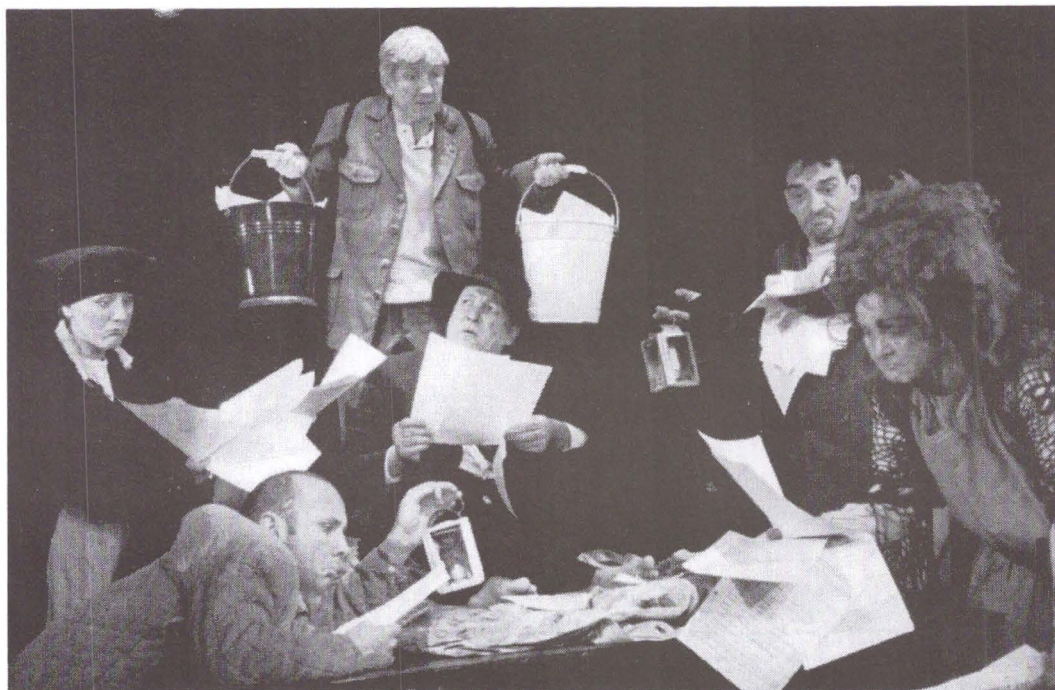
La pomul lăudat...

După o săptămână încărcată, cu program prelungit la serviciu și obositoare activități cotidiene, urmează sfârșitul de săptămână așteptat, în care fiecare dorește să facă *altceva*. Să se întâlnească cu prietenii, să se destindă, să iasă undeva în oraș... ca de exemplu la teatru. Atunci încep căutările: ce se joacă? cu ce actori? unde? Dar să fie intim și neapărat în centru. În urma acestei analize, Teatrul Nottara câștigă, pentru că pare să răspundă tuturor acestor preferințe și să asigure premisa unei seri plăcute, fie că prezumtivul spectator ar alege să vadă o comedie boulevardieră semnată de Jean Poiret, fie un spectacol „serios”, o dramatizare după Franz Kafka. Prezența celor două propuneri repertoriale, *Sărbători fericite* (piesa lui Jean Poiret cu titlul original *Joyeuses Pâques*) și *Castelul*, poate satisface gusturile unui public variat (aspect important pentru un teatru ce ține la popularitate), dar nu este suficientă. Textele sunt exploatare cu adevărat doar în cazul în care și spectacolele pe care le prilejuiesc sunt de calitate.

La o comedie boulevardieră, construită cel mai adesea în jurul triumphiului conjugal și la care finalul se poate intui (demascarea înșelătorului și rezolvarea cu *happy-end* a conflictelor dintre soți), farmecul și hazul sunt generate de succesiunea de situații în care sunt puse personajele, de modul în care le fac față, de replicile savuroase. Toate acestea nu lipsesc din piesa lui Poiret și din traducerea lui Petre Bokor. Lipsesc însă din spectacolul a cărui regie este

Victoria COCIAȘ, Crenguța HARITON, Ion DICHISEANU în *Sărbători fericite*.

Lumiņa PREDA, Alexandru JITEA, Constantin COTIMANIS. Valeriu PREDA, Diana LUPESCU și Mircea DIACONU (rândul de sus) în *Castelul*.

semnată de Dinu Cernescu. Dialogul își pierde savoarea atunci când sună fals sau îngroșat, personajele devin propriile lor caricaturi, iar micile cochetării ale interpreților cu publicul din sală nu fac decât să le accentueze trăsăturile grotești. Victoria Cocias în *Silvie* este singura care reușește să se mențină într-un oarecare echilibru. Te obosește absența ritmului menit să umple scena de viață. În aceste condiții, scenografia lui Sică Rusescu, atent și amănunțit construită, cu multe elemente de decor, nu poate să ajute dinamica spectacolului.

*

Comedia nu este un gen ușor. Și nu trebuie tratată cu ușurință. Atunci când este bine făcută este joacă, ritm, bucurie...

Castelul este un titlu incitant pentru spectatorul care cunoaște opera lui Franz Kafka și ar vrea să retrăiască în sala de teatru drama neputinței și utopia idealului care îl fascinaseră la lectură. De asemenea, *Castelul* este o propunere interesantă și pentru acei care aveau cartea pe lista de lecturi obligatorii, dar nu au parcurs-o încă. Vizionarea spectacolului ar putea fi pentru aceștia din urmă deschiderea drumului către roman. Mă tem că în ambele cazuri spectatorii vor pleca acasă dezamăgiți.

Am asistat la o dramatizare coerentă, ce-i aparține lui Tino Geirun, în măsură să expună problematica romanului, o dramatizare poate puțin cam seacă pentru a reda atmosfera poveștii, pentru a-i pătrunde profunzimea și a-i evidenția sensurile. Dar, pe de altă parte, toate acestea erau în sarcina spectacolului. Teatrul își pune la dispoziție propriile sale mijloace, care, folosite cu iscusință, sunt menite să completeze vorbele și să le transforme în tablouri vii, impresionante prin puterea tridimensionalului.

Spectacolul lui Tino Geirun se bazează pe interpretare, însă actorii nu au puterea să facă față cerințelor, iar celelalte „ingrediente” ale montării, precum scenografia (o pânză și câteva mese), luminile, ilustrația muzicală, reduse la strictul necesar, nu le pot deveni un sprijin. Rămâne doar istoria unui arpentor ce tinde să ajungă la castel, dar este ținut într-un biet sat din cauza unui mecanism social absurd. Rostit curat, textul nu prinde forță; figurile, decupate parcă din filmul expresionist, devin doar ciudate, mutarea meselor și plimbarea felinarelor aprinse, spălarea insistentă cu apă a eroului principal, sunt acțiuni ce pierd, în contextul montării (culmea!), orice conotație simbolică.

Pentru crearea spațiului se manevrează o pânză cenușie. (Culoare obositoare, unică în spectacol. Asta să fie cheia atmosferei kafkiene?) Sunt singurele momente în care imaginația celui prezent se eliberează și are posibilitatea să fugă dincolo de limitele spectacolului.

Chiar dacă reprezentațiile nu au fost pe măsura așteptărilor noastre, spectatorii, oameni obișnuiți din nefericire să se mulțumească cu puțin, vin, umplu în continuare sălile teatrului, ori pentru că autorul e important, ori pentru că joacă unul sau altul dintre actorii îndrăgiți... Sunt generoși și-și iubesc artiștii, de aceea merită întotdeauna mai mult, le datorăm respect și spectacole de calitate.

Teatrul Nottara – Sărbători fericite de Jean Poiret. Traducerea și adaptarea: Petre Bokor. Regia: Dinu Cernescu. Scenografia: Sică Rusescu. Ilustrația muzicală: Mădălin Cristescu. Distribuția: Victoria Cocias, Ion Dichiseanu, Crenguța Hariton, Anca Bejenaru, Luminița Erga, Anda Caropol, Viorel Comănici și Alexandru Gheorghiu. Data premierei: 17 ianuarie 2003.

Teatrul Nottara și Pygmalion Theater Viena – Castelul, adaptare de Tino Geirun după Franz Kafka. Un spectacol de Tino Geirun. Distribuția: Mircea Diaconu, Diana Lupescu, Luminița Erga, Constantin Cotimanis, Valeriu Preda, Alex Jitea. Data premierei 29 ianuarie 2003.